

SVERRE STRANDBERG LYSET FRA KIWI 11.02 - 26.02.2023

Hamar kunstforening har gleden av å presentere Sverre Strandberg. 40 nye fotografier vises i foreningens lokaler, alle produsert i 2023. Dette er Strandbergs første utstilling i Hamar. Her følger noen ord fra kunstneren selv om utstillingen.

Bildeserien er tatt i og rundt vår familiehytte i Skjærhalden, Kirkøy, hvor jeg har brukt mye tid i oppveksten, oppkalt «Heimen» av mormor som kjøpte den på 1980-tallet. Hyttas beliggenhet er nær kystnaturen i Hvalers unike geologiske landskap, men samtidig inneklemt i et område for urbanisering og eiendomsutvikling.

Kiwi, tidligere Pettersens dagligvare, rykker gjennom stadige utvidelser nærmere: det grønne designet blander seg inn i hagens flora og fauna, en uniform grønnflate mot et spekter av grønt. Butikkjeden representerer noe tidstypisk; en generisk kraft som er ustoppelig. Til tross for det behagelige ved den anonyme relasjonen til handel og den trygge forutsigbarheten.

Dette er tanker jeg gjør meg fra kjøkkenvinduet i den tarvelige familiehytta, der jeg kan kikke ut på det nybygde leilighetskomplekset som er satt sammen av elementer, men som mimer en klassisk Hvaler-sveitserstil. Eller når jeg ser ut stuevinduet mot naboen Floren 5 som skal rives til fordel for ny parkeringsplass. Eller når jeg ser mot hekken som er forvokst og nå nesten skjuler Kiwis åpningstider.

Når jeg vender meg innover og ser på hyttas egen dekor, dominerer min avdøde mormors billedvever. Disse er laget etter strenge mønstre, men likevel håndlagde. De er nitidig utført med motiver som frie fugler, eller havet. Men utført med en selvpålagt rasjonalitet som gjør dem krevende å verdsette helhjerta. Bærer mormor ansvaret for de livløse objektene i vår globaliserte økonomi? Årevis med sparetiltak i og under 2.verdenskrig må ha satt sitt preg, som lure forretningsfolk har skodd seg på senere.

For å ikke miste gangsynet, går jeg ut i hagen. Den er nesten to mål stor, med en vakker og skrinn furuskog mot nord. Jeg tar bilde av hekken mot Kiwi med 6x7 lysbildefilm. Etterhvert flere bilder av den samme hekken. Og hekken igjen i et større utsnitt med flere elementer. I løpet av sommeren framstår alt i og rundt hytta som vitale motiv. Jeg glemmer jeg hva jeg holder på med: graver i jorda, tenner på løk, romsterer på loftet, koreograferer frukt og bær, dobbeleksponerer mormors billedvever med skyene, er ute om natta. Tiden flyter.

Hvordan kan et møte mellom det personlige og globaliserte se ut? Etter og ha skremt folk stående bak skogkratt i mørket med kamerautstyret framme, og flere lange eksponeringer ved Kiwis p-plass, er tiden kommet for å puste inn sjøluft. Jeg går ned mot havneområdet bærende på tungt fotoutstyr og passerer et fjell som er delvis sprengt bort. Et betongdekke og et rullestillas utgjør en installasjon der knausen har stått. Den nyvunnede tomten omkranses av et psykedelisk mønster der granittfjellet er delt i to.

Videre bortover langs kysten begynner de geologiske skuringsformene, mellom de klassiske Hvaler-svabergene som jeg har gode barndomsminner fra. Her er også rektangulære rester i rød-gul granitt fra den manuelle steinhuggervirksomheten som preget øyene fram til 1960-tallet. Sola står nå så lavt på himmelen at kontrasten er mulige å gripe tak i. Varme, intense, nesten grelle farger. I løpet av få minutter endrer landskapet seg. Forgrunner og bakgrunner skifter plass. Den solide granittsteinen er blitt lysfenomen i et optisk univers omgitt av myke bølger.